

Podelitev nagrad in priznanj društva krajinskih arhitektov Slovenije 14. januar 2016, Dekanat Biotehniške fakultete, Jamnikarjeva 101, Ljubljana

Nagrada društva krajinskih arhitektov Slovenije je bila ustanovljena leta 2002. Podeljuje se v treh kategorijah: nagrada za življenjsko delo, priznanje za večletno aktivnost v stroki in pomembne dosežke ter priznanje za aktivnosti v stroki ali za opravljanje posebnih nalog v društvu.

Do sedaj smo podelili dve nagradi za življenjsko delo. Prejela sta ju zaslužni prof. Dušan Ogrin in dr. Janez Marušič, nestorja krajinske arhitekture v Sloveniji in mentorja velikemu številu krajinskih arhitektov. Tudi današnjim nagrajencem.

Skupščina društva, ki je potekala decembra lani, je potrdila predlog Upravnega odbora društva in Odbora za kadre, ki je predlagane nominacije preučil, da prejmeta mag. Alenka Polutnik iz Celja in mag. Niko Stare iz Maribora nagradi za življenjsko delo ter mag. Maji Simoneti iz Ljubljane priznanje za večletno aktivnost v stroki in pomembne dosežke.

Mag. Alenka Polutnik in mag. Niko Stare sta magistrirala na študiju krajinske arhitekture, ki je bil prvič razpisan kot magistrski študij v letu 1972. To je bilo v času, ko se je stroka v Sloveniji šele pričela uveljavljati s pomočjo maloštevilnih in zagnanih strokovnjakov. Mag. Maja Simoneti je postala del strokovne arene kot krajinska arhitektka nekaj več kot 10 let kasneje, v času, ko je bilo treba ponuditi čedalje več rešitev za razvijajočo se samostojno državo. Vsakdo od njih je na svoj način prepoznavno zaznamoval, ne le krajinsko arhitekturno, temveč tudi urbanistično in načrtovalsko prakso v Sloveniji ter prispeval k promociji odprtih in strokovno podprtih rešitev, ki so v samem jedru pristopa krajinske arhitekture.

Nagrado sestavljata steklen pladenj in listina, priznanje pa listina. Oblikovalski motiv, ki se pojavi na pladnju in listini, so javorjeva semena, ki vzniknejo v novo rast na še tako skromni podlagi. Simbolizirajo razširjanje znanja, idej in zamisli, ki jih v svojo okolico izžareva izjemen posameznik. Nagradama smo dodali še leseni škatli iz javorovega lesa z intarzijami drugih vrst lesa, češnje, cigarovca, oreha ter svetlega in temnega lesa hruške. Oblikovanje je delo arhitektke in oblikovalke, nekaj časa tudi študentke krajinske arhitekture prve redno vpisane generacije krajinskih arhitektov, Evite Lukež. Nagradi imata, kljub različno velikima škatlama, enako simbolno vrednost, razlika je le v tem, da sta stekleni posodi različnih oblik, saj sta tudi nagrajenca posameznika z vsak svojo potjo in strokovno zgodbo.

NAGRADA DRUŠTVA KRAJINSKIH ARHITEKTOV SLOVENIJE ZA ŽIVLJENJSKO DELO mag. ALENKI POLUTNIK

Obrazložitev nagrade

Mag. Alenka Polutnik je zaznamovala urbanistično in načrtovalsko prakso na širšem Celjskem območju ter drugih delih Slovenije. V množici projektov izstopajo

- projekti prenove starih mestnih jeder Celja, Škofje Loke, Vojnika, Laškega, Slovenskih Konjic, Ljutomera ter ureditev in prenov mestnega parka v Celju, parka v Zdravilišču Laško, Sončnega parka v Celju, parka Zreče,

- urbanistični načrti za mesta in naselja ter območja Celja, Selške doline, Škofje Loke, Slovenskih Konjic,
- prostorska dokumentacija in projekti znanih turističnih in športnih območij v Čatežu, Laškem, Celju, Rogli, Zrečah, Mokricah in Slovenskih Konjicah v Sloveniji,
- prostorska dokumentacija in projekti za razvoj vodnega in obvodnega prostora, predvsem na povodju rek Savinje in Save ter Šmartinskega jezera,
- študije variant, prostorski in krajinski načrti in presoja vplivov na okolje za avtocestne odseke in druge infrastrukturne objekte.

Udeležena pa je bila tudi pri pripravi prostorske dokumentacije in projektov za znana turistična območja na območju nekdanje Jugoslavije, v Budvi, Petrovcu na moru, Ulcinju, Vrsarju, na otoku Rab, Adi Bojani.

Njen opus pa ni le načrtovalski in projektantski, poglobljeno se je posvečala tudi raziskovanju, zlasti vodnemu in obvodnemu prostoru, ugotovitve pa uspešno vgradila v predloge za pripravo Strategije prostorskega razvoja Slovenije iz leta 2004 in druge aplikativne naloge.

Svoje znanje, obogateno s številnimi praktičnimi izkušnjami, je nenehno in nesebično prenašala na mlajše rodove krajinskih arhitektov, bodisi v podjetju, kjer je bila zaposlena, bodisi kot mentorica in članica izpitne komisije za opravljanje strokovnih izpitov. Prav Alenki gre zahvala, da lahko opravljamo strokovne izpite. Aktivno je sodelovala v takratni Inženirski zbornici – matični sekciji za arhitekturo in krajinsko arhitekturo in je med prvimi izpolnjevala pogoje za članico izpitne komisije s področja krajinske arhitekture.

Je prejemnica več nagrad na natečajih, kot vodja projekta Urbanistične zasnove mesta Celje pa je leta 2007 skupaj s sodelavci prejela priznanje Zbornice za arhitekturo in prostor Zlati svinčnik. Tudi po upokojitvi ostaja zavzeta v stroki, saj je njena ureditev Japonskega vrta v Mozirskem gaju prerasla v strokovno zanimanje ter poglobljen študij umetnosti japonskega vrta, o čemer predava, tudi v okviru japonskega veleposlaništva.

NAGRADA DRUŠTVA KRAJINSKIH ARHITEKTOV SLOVENIJE ZA ŽIVLJENJSKO DELO mag. NIKU STARETU

Obrazložitev nagrade

Mag. Niko Stare je konec sedemdesetih in v osemdesetih letih oral ledino z vključevanjem metod krajinskega planiranja v prostorske in urbanistične akte v severovzhodni Sloveniji, zlasti v sklopu urbanističnega programa Maribora in krajinskih zasnov za Slovenske gorice, Dravsko polje ter Mariborsko in Ribniško Pohorje, kjer je sodeloval s pokojno sodelavko krajinsko arhitektko Alenko Kolšek. Krajinske ureditve je predlagal tudi v kmetijskem prostoru ob melioracijah v dolinskem delu Slovenskih goric, v Prekmurju in v Vipavski dolini, kjer se šele v zadnjem desetletju prepoznava škoda zaradi neupoštevanja ali slabe izvedbe takratnih predlogov. V okviru projekta Maribor-jug je zasnoval sistem mestnega zelenja, velik del strokovne pozornosti pa je namenil tudi detajlnim ureditvam zelenih in odprtih ter parkovnih površin v Mariboru. Zato je bil med leti 1996 in 2000 imenovan za krajinskega arhitekta Maribora. Skupaj s soavtorji je za projekt ureditve treh ribnikov v Mariboru prejel Plečnikovo nagrado. Sodeloval je pri številnih prostorskih izvedbenih aktih po vsej državi. Pri ureditvi novega pokopališča Dobrava v Mariboru je uvedel nekaj skupnih elementov, ki omogočajo enakost po smrti (post mortem), najvišjo demokratično možnost, enakost, ki v življenju nikoli ni dosežena. Svoj pečat je pustil tudi pri urbanističnih in krajinskih ureditvah drugih pokopališč, katerih avtor ali soustvarjalec je bil, na primer na Vuzenici, v Kamnici, v Limbušu, v Šentilju, v Hočah, v Rušah, v Pesnici pri Mariboru, v Pernici. Kot vodja projektov na Zavodu za urbanizem Maribor ter vsebinski in idejni motor delovne skupine je poskrbel za ustrezne ureditve večjih območij v naseljih in odprtem prostoru, kot so športno rekreacijski center ob Pekrskem potoku v Mariboru, v Stražunskem gozdu, na območju Ljudskega vrta - Branika, rekreacijskih površin na Pohorju, v Radljah ob Dravi, Lenartu, gramoznici v Dupleku, pa tudi ureditve vinske ceste v Mariboru, baročnega kompleksa Dornava, obvodnega prostora ob Dravi od Ruš do Spodnjega Dupleka. V okviru projektnih ekip je sodeloval tudi pri načrtovalskih in urbanističnih projektih izven Slovenije, na Rijeki na Hrvaškem in v Titogradu v Črni Gori.

Pri nekaterih ureditvah, na primer pri ureditvi obrežja Drave ob prenovi starega jedra Maribora - Lenta v sredini osemdesetih let prejšnjega stoletja, se je pokazalo, da je bil daleč pred časom, ko je zagovarjal ureditev mirne cone brez avtomobilov, namenjene izključno pešcem, kolesarjem, otrokom. Takrat je bilo za kaj takega

premalo podpore, zdaj pa ta del Maribora vedno bolj dobiva podobo, kot mu jo je magister Stare želel dati že pred desetletji.

Tudi po upokojitvi je ohranil aktivni odnos do mesta – Maribora, kjer deli svoje znanje in predloge v okviru mariborske urbanistične komisije, s svojimi prispevki v lokalnem časopisju pa izobražuje, spodbuja razmišljanje in s tem prispeva k izboljšanju stanja javnih površin v mestu Maribor.

PRIZNANJE ZA POMEMBNE DOSEŽKE IN VEČLETNO AKTIVNOST V STROKI PREJME MAG. MAJA SIMONETI

Obrazložitev priznanja

Krajinska arhitektka mag. Maja Simoneti je zavzeto prispevala k uveljavitvi krajinske arhitekture, še posebno z vzpostavitvijo samostojnega dela skupine krajinskih arhitektov v okviru Ljubljanskega urbanističnega zavoda (LUZ, d.d.), ki je s svojim delom v širši strokovni javnosti in pri naročnikih postala prepoznavna kot »krajinski arhitekti«. Njena aktivnost sega na vse ravni urejanja prostora in različna področja delovanja, od dela s posamezniki v lokalnem okolju, sodelovanja s strokovnimi organizacijami drugih strok in civilnih združenj, do lokalnih in državnih uprav. Poleg dela v načrtovalski praksi je raziskovalno in strokovno usmerjena v izboljšanje sodelovanja z javnostjo v najširšem pomenu besede, v luči iskanja pravih prostorskih rešitev ter spodbujanja aktivnega državljanstva na področju urejanja prostora. V sklopu svojega dela na spletnem portalu Trajekt med leti 2003 in 2007 je objavila več deset novic in kritičnih zapisov ter sodelovala pri promocijskih projektih, kot sta Prostorska kultura 2003 in Traktat 2008. Skupaj s člani uredništva Trajekta je leta 2004 za promocijo prostorske kulture prejela Plečnikovo medaljo. S konceptom izobraževanja za sodelovanje v urejanju prostora je zaznamovala neformalno izobraževanje otrok in odraslih za trajnostni razvoj ter v okviru različnih projektov Inštituta za politike prostora in Mreže za prostor izvedla številna predavanja in delavnice za otroke in odrasle. Je soavtorica izobraževalne publikacije »Prostor za vsakdanjo rabo«, ki jo je izdalo Ministrstvo za okolje in prostor in knjige Mestno drevje (izdal Botanični vrt Ljubljana, 2011). Sodelovala je tudi z Zavodom za šolstvo in Centrom RS za poklicno usposabljanje pri razvoju kompetenc učiteljev za učenje o urejanju prostora. Od leta 2007 do leta 2011 je svetovala podžupanu Mestne občine Ljubljana na področju urejanja zelenih površin in bila članica Sveta za javni prostor ter do leta 2014 tudi članica Odbora za urejanje prostora in urbanizem MO Ljubljana. Bila je med pobudniki neformalne mreže Odgovorno do prostora, s katero je kot koordinatorka med leti 2010 in 2014 uspela povezati različne strokovne organizacije pri odzivanju na probleme v urejanju prostora ter tako dosegla, da je postala stroka upoštevan in pravočasno vključen sogovornik pri sprejemanju odločitev na področju prostorske politike.